

Ralna

*Неговата
принцеса*

Алекса Райли

АЛЕКСА РАЙЛИ НЕГОВАТА ПРИНЦЕСА

Превод: Ralna

chitanka.info

Алена е принцеса и с това идват и куп отговорности. Като това да се омъжи за грамадния крал Роман, който прилича повече на воин, отколкото на владетел. Всичко в него е интензивно. Особено погледа му, щом го насочи към нея. Но тя е предопределена за него и няма нищо, което може да направи по този въпрос.

На Роман му е достатъчен само един поглед, за да вземе своето решение. Принцеса Алена ще бъде негова и никой няма да застане на пътя му. Всичко свързано с нея, сега му принадлежи, и да чака цяла седмица до сватбата няма как да се случи.

Този звяр може просто да покори своята принцеса, преди да ѝ даде възможност да каже своето „Да“.

Внимание: О, това е добро. Наистина, наистина добро. Доверете ни се.

ПЪРВА ГЛАВА

АЛЕНА

— Това той ли е? — попита Таби и се наведе иззад мен, за да вижда по-добре. Тъмната ѝ дълга коса провисна над рамото ми, докато надничаше към екрана на лаптопа ми. Все едно никога не бе виждала мъжа, за когото говорихме. Всички знаеха кой бе крал Роман. Е, поне всички, които имаха кралско потекло. Точно сега нямаше високопоставена особа, която да не знае кой е, тъй като той бе решил да си вземе съпруга.

Съпруга по негов избор и този избор бях аз.

Такава бе съдбата на някой с моята кръвна линия. Не можех да избирам за кого да се омъжа, затова когато предложението бе отправено към родителите ми, всичко бе решено зад затворени врати и нужните документи бяха подписани на мига. Официално бях сгодена за крал и това бе всичко.

Погледнах към бъдещия си съпруг и нямаше как да не забележа, че Роман бе роден лидер. Властността се изливаше от него на талази. Можех да я почувствам дори през екрана на компютъра си. Макар че не бях сигурна дали трябва да седи на трон, или да препуска начело на армия, водейки мъжете си в битка. От изражението на лицето му бих казала, че бе по-скоро воин.

Целият бе изтъкан от твърди линии и ъгловати черти. Висок може би над два метра. На снимките се извисяваше дори над собствените си охранители. Косата му бе тъмна като нощта и стигаше до яката на ризата му, но не можеше с нищо да прикрие очите му, които чисто и просто бяха черни. Освен това, не бе никак слаб. Беше широкоплещест и мускулист, като ръгби играч и можех да разбера много добре защо пресата го наричаше „*Стената*“. Излъчваше толкова много сила и мощ, че ръката ми трепереше, когато клигнах на следващата снимка.

— Таби, не мога да се омъжа за него — проплаках към сестра си.

Дори не знаех защо бе избрал мен, а не Таби. Мъжете обикновено преследваха нея. Красотата ѝ осветяваше стаята. Аз въобще не приличах на член от семейството ни.

Някак се бях оказала висока метър и петдесет, с руса коса, сини очи и почти прозрачна кожа. Сестра ми от друга страна, беше като останалите в семейството ми. Достигаше метър и осемдесет, с дълга черна коса, дълбоки зелени очи и кожа, целуната от слънчевите лъчи.

Аз се отличавах от всички по начин, който никак не ми харесваше. От самото ми раждане се чувствах така, сякаш мястото ми не е тук, макар че Таби винаги се стараеше да не се чувствам излишна.

Тя обви ръце около мен, но и двете продължихме да гледаме екрана.

— Опитах — каза тя, карайки ме да възкликна. Обърнах се, за да я погледна.

Таби изгаряше от желание да се омъжи, вероятно защото родителите ни ѝ говореха за брак откакто бе проходила. Най-лошото обаче бе, че тя дори не искаше да е кралска особа. Всъщност тя презираше дори самата идея да стане кралица. Ако зависеше от нея, щеше да живее в малка колиба с дванадесет деца и грамаден грубиян за съпруг. Да, грубиян. Заради прекаленото четене на романи, Таби беше влюбена в мъже с маниерите на пещерняци.

— Знаех, че няма да искаш това. — Тя поклати глава. — Съжалявам, Ал.

— Не мога да повярвам, че би го направила заради мен.

— Знаеш, че съм способна на всичко за теб. Аз съм по-голямата ти сестра. Това е мое задължение. — Тя дръпна кичур от косата ми. — Надявах се, че той може би ще се съгласи да се ожени за мен и ще мога да те взема със себе си в новия си дом. Честно казано, не мисля, че въобще са го питали. — Тя отиде до леглото ми и се срина на него. — Той иска теб.

— Може би... може би ще мога да го убедя да те взема с мен — предложих. Ако се омъжех за този мъж трябваше да напусна дома и нямаше да ми е чак толкова трудно, ако сестра ми е с мен. Защото, когато говоря за дома, не мислех за мястото, където са родителите ми. Таби бе моят дом. Не исках да се изправям пред мисълта, че с нея няма да бъдем заедно.

— Да бе, да.

Знаех, че няма да е възможно още преди думите да излязат от устата ми. Таби бе златният билет на родителите ни. Тя имаше толкова много предложения за брак, че им изгубих бройката. Но родителите ми отхвърлиха всичките. Кандидатът никога нямаше достатъчно пари или достатъчно висок статус, или достатъчно голяма власт. Таби бе на двадесет и четири и все още не се бе омъжила. Не беше нормално. А аз едва наскоро влязох във възрастта за брак. Мислех, че имам много време, или че дори никой няма да ми поиска ръката. Надявах се просто да отида там, където отиде Таби.

Но за мой шок — за шок дори на родителите ми — аз бях избрана. И то от някой с много пари и много власт.

Обърнах се отново към лаптопа си, насилвайки се да погледна бъдещето си. Роман не само бе заплашителен, но му се носеше и славата, че управлява с железен юмрук. Разгледах всички негови снимки и не намерих нито една, на която да се усмихва. Изражението му винаги бе спокойно и студено, дори на снимката му като малко момче с майка му и баща му.

Не знаех колко време съм преглеждала снимките, преди Таби да ме прекъсне.

— Кой е това? — попита тя, карайки ме да подскоча. Дори не бях усетила, че е зад мен.

— Принцеса Каул — казах, поглеждайки към надписа под снимката. — Изглежда са били на среща на някакъв бал.

— Красива е — промърморих, изпитвайки вълна от ревност към това, че съпругът ми — *бъдещият ми съпруг* — поправих се на мига, бе излязъл с друга жена преди по-малко от месец.

— М-не — изсумтя сестра ми. — Кой знае дали е толкова хубава, като изстърже всичките боклуци от лицето си.

Изкикотих се.

— Защо просто не се ожени за нея?

— Може би е махнал целия този грим и е избягал с писъци. Може би тя е досадна. Може да дъвче с отворена уста. Кой знае?

— Но ще се ожени за мен, без дори да ме е срещал. Ами ако аз правя всички тези неща? *Мога* да правя всички тези неща — завъртях се на стола си. — *Мога* да си наплескам лицето с гримове, да си натъпча толкова много устата, че да вижда всяка хапка, която поглъщам. И двете знаем, че смехът ми е ужасен.

— Доста е зле — съгласи се Таби.

Не че звучеше неприятно, просто бе прекалено шумен. Много шумен. Може би и леко заразителен, тъй като последните няколко пъти, в които започнех да се смея, с Таби започвахме да се подиграваме на смеха ми и се смеехме още повече, и това продължаваше с минути. Смехът ми подлудяваше родителите ми, което бе допълнителен бонус.

Очите на Таби светнаха.

— Той ще дойде на вечеря.

Отпуснах рамене. Не знаех защо тя толкова се вълнува за това.

— Може би ще успееш да станеш за смях. Да го накараш да осъзнае, че не си жената, която иска! — Таби започна да подскача и виждах как в ума ѝ започва да се оформя план.

ВТОРА ГЛАВА

РОМАН

— Сигурен ли си за това?

Вдигнах поглед към най-добрият войник в гвардията ми и моя най-добър приятел Влад, който вървеше към мен.

— Имаш ли по-добро предложение? — попитах, стиснал зъби. Говорихме за това стотици пъти и не мислех, че бих могъл да бъда поизчерпателен.

— Не. Но аз те познавам по-добре от всеки друг. Знам, че се тревожиш.

— Нека да видим как ще си ти, когато си избереш булка — погледнах го накриво, преди да отида до бюрото и да взема ръкавелите си.

— О, хайде де, Роман, и двамата знаем, че това никога няма да се случи. — Той пристъпи към едно от креслата в офиса ми и се настани в него. — Никога няма да ме освободиш от кралските ми задължения.

Извъртях очи и му показах среден пръст.

— Освободен си. Сега се разкарай.

— И двамата знаем, че не искаш това. — Той се засмя, но след миг се наведе напред, ставайки сериозен. — Ти си ми брат. Не по рождение или по кръв. Но сме израснали заедно откакто бяхме деца. Ако си взема жена, това ще е, защото ти си ми заповядал да го направя. Моят дълг е първо към краля ми.

— И кралят ти, ти нарежда да свършиш нещо полезно — заявих и му подадох ръкавелите си, за да ми ги сложи.

— Нямах ли слуги за тази работа? — пошегува се той, знаейки много добре колко мразех тези кралски неща.

Когато бях млад, това не ме тревожеше. Около мен винаги имаше хора, чакащи да ми помогнат. Но когато пораснах и помъдрях, видях, че задължение на семейството ми е да се грижи за хората, точно както те се грижат за нас. Когато баща ми почина и кралството падна на плещите ми, аз се отдадох на отговорностите си. Сега предпочитам да

се наслаждавам на уединението си, когато мога, дори когато зад ъгъла чака човек, готов да ми послужи.

— Просто го направи и млъквай.

— Да, кралю мой — засмя се той и започна да ми слага ръкавелите. — Тя е красива.

— Мери си приказките — изръмжах подразнено и отстъпих крачка назад.

— Просто се опитвам да те развеселя.

— Кога си ме виждал развеселен? — попитах и облякох сакото си, пристъпвайки пред огледалото.

— Имаш право.

За миг си позволих да се замисля за булката си — за дългата ѝ руса коса и пухкавите ѝ розови устни. Бледата ѝ деликатна кожа, която ставаше нежно розова, щом се изчерви. Меките ѝ сини очи, които бяха с цвета на бебешко сините одеялца, приготвени за синовете ни.

— За внуците ми ли мислиш? — попита мек глас зад мен и се обърнах, за да видя майка си.

Как успяваше да прочете мислите ми с такава лекота, бе едновременно невероятно и ужасяващо.

— Не го ли правя винаги? — подкачих я аз. Отидох до нея и я целунах по бузата, след което я изчаках да поздрави Влад. — Готова ли си за вечерята?

Майка ми живееше далеч от палата сега, след като бях крал и предстоеше да се ожена. Посещаваше ме от време на време, но през повечето време бе заета с градините и кучетата си. Когато преди няколко години баща ми почина, тя бе казала, че сега ще живее спокоен живот, лишен от социални отговорности и смята да му се наслади пълноценно.

Когато ѝ казах, че съм готов да си взема съпруга, тя ми се усмихна знаещо. Вече започвах да мисля, че тя и Влад си говорят често, отколкото предполагах. Майка ми уреди кралските процедури по искането на ръката на булката и всички останали подробности. Аз знаех какво искам и се боях, че ако съм в стая с някой, който ми отговори отрицателно, резултатът няма да е никак приятен.

Част от подробностите бе уреждането на тази първа среща с булката. Сватбата бе насрочена за след седмица, но това щеше да е единственият път, в който двамата щяхме да се срещнем. Всичко

относно сватбата се уреждаше от други хора. Аз лично не се интересувах от церемонията и празненството. Моето желание бе да получа Алена. И само това имаше значение.

Тази вечер щях да я видя за пръв и последен път, преди да застане пред олтара заедно с мен. Но щеше да е достатъчно. Трябваше да бъде достатъчно.

Вечерята щеше да бъде в тесен интимен кръг, в дома на родителите на булката. Беше традиция — такава, за която няколко пъти се чудех дали да не наруша. Когато документите бяха подписани исках да отида и да видя Алена. Но традицията — и огромно количество самоконтрол — ми попречиха да го направя.

Нямаше как да не се чудя дали тя е щастлива с предстоящия ни брак. Дали ще ме хареса като ме види? Дали ще се научи да ме обича?

— Аз съм готова — заяви майка ми, пъхвайки длан в свивката на ръката ми, докато излизахме от офиса.

Влад вървеше плътно зад нас, докато излязохме от къщата и се качихме в лимузината, потегляйки към дома на Алена. През цялото време усещах силното биене на сърцето си, докато се опитвах да остана спокоен. Можех да го направя. Можех да бъда в една стая с нея и всичко да бъде наред. Напомних си да бъда мил и любезен. Да ѝ покажа, че бях правилният избор за нея, дори не тя да бе направила този избор. Че аз щях да бъда нейният крал, нейният съпруг и бащата на децата ѝ.

Когато реших да се оженя за нея, бях виждал само снимката ѝ. Една снимка и животът ми се бе преобърнал с краката нагоре. Със сигурност да бъда до нея нямаше да е трудно.

Погледнах към Влад, когато лимузината спря. Той ми хвърли зла усмивка и поклати глава.

Не можех да го заблудя. Нито можех да заблудя себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

АЛЕНА

— Приличаш на проститутка. От онези, американските. — Обърнах се към огледалото и избухнах в смях, тъй като знаех, че говори за любимия си филм „Хубава жена“. Не бях шокирана — гримът ми бе точно като този на Вивиан Уорд.

Таби надникна иззад мен. Бяхме в нейната стая и се приготвяхме. Не притежавах гримове, затова разчитах на нея. Когато трябваше да използвам грим, ми го слагаше Таби, тъй като мен хич не ме биваше. Истината бе, че бях толкова зле, че ѝ се наложи да конфискува гримове ми. Когато го направи, тя ми заяви, че го прави за мое добро.

— Стига да не трябва да се обличам като проститутка, няма проблем — казах ѝ, карайки я да се засмее.

— О, да, с тоалета ще сме по-скромни. — Таби отиде до леглото, на което лежаха няколко рокли.

— Тази — заяви тя, избирайки зелена рокля. Имаше зелени ръкави и бе доста стегната около бюста. Под гърдите се разкрояваше, стигайки до коленете.

— Не мога да облека това, защото трябва да сложа токчета. — Това бе причината тази рокля да стои цяла вечност в гардероба ми, без да е обличана досега.

— Дам. Виждала съм те на токчета. Като крачещо бедствие си. Значи ще си с токчета. — Тя взе чифт сандали с високи токове и ги вдигна към мен заедно с роклята.

Изправих се, взех ги от нея и започнах да се обличам, тъй като знаех, че скоро трябва да слизаме долу. Тя също започна да търси тоалет, за да се преоблече.

Когато се обърнах, я видях да стои пред мен, облечена в тясна червена рокля, подчертаваща всичките ѝ извивки, и карайки златистата ѝ кожа да блести. Червеното винаги е бил цветът на Таби, който си пасваше страхотно с черната ѝ коса. Никога не сме могли да си

разменяме дрехите. Таби имаше убийствени извивки, докато аз едва запълвах дрехите си. Самата ми структура бе дребна. Огромният ми съпруг щеше да ме прекърши.

— Чакай, да не се опитваш да му привлечеш вниманието, за да се ожени за теб? Мислех, че ще го плашим. — Нещо ме жегна, не знаех защо, но идеята сестра ми да се омъжи за него не ми допадна.

— Каквото кажеш — заяви тя, поглеждайки ме объркано. Роклята бе такава, каквато Таби носеше обикновено. Тя винаги се издокарваше и изглеждаше страхотно.

— Момичета — чух майка ни да вика, преди врата да се отвори. — Идвайте. — Тя ни хвърли един поглед, преди да се насочи обратно навън, с чаша вино в ръка, както обикновено.

Обух обувките и едва не паднах, но успях да се задържа на място. Това накара Таби да се изкикоти, а аз изсумтях. Може би не се налагаше да се стараем, за да бъдем странни.

— Хайде. — Таби ме хвана под ръка и се насочихме към дневната. Нямаше как да не се зачудя дали вече не са пристигнали.

— Не знам дали мога да го направя — прошепнах аз. — Толкова съм срамежлива, че не съм сигурна дали ще успея да се изложа.

— Аз ще съм с теб. Ще се справим.

Погледнах към нея и кимнах.

Когато завихме зад ъгъла замръзнах — всички очи се насочиха към нас. Сведох поглед към пода, а лицето ми пламна.

Тогава чух Таби да прошепва:

— Милостиви боже. — Вдигнах поглед и проследих нейния. Тя се бе втренчила в един мъж, който стоеше с ръце, скръстени пред гърдите си. Той имаше тъмна коса и зелени очи. На лицето му се мъдреше крива усмивка, разкривайки една трапчинка на бузата му. А погледът му бе насочен към Таби. Което бе нормално. Повечето мъже я зяпваха щом я видят.

Роман се показа иззад мъжа и блокира гледката ми към него. Очите му бяха насочени към мен. Изражението му бе твърдо и ядосано. Ноздрите му се разшириха леко и аз направих крачка назад, след това още една. Той бе облечен в черен костюм и се зачудих дали някога облича цветни дрехи. Кралят започна да пристъпва към мен, затова аз продължих да отстъпвам назад. Почувствах се като катерица

на средата на шосе, която не знае в коя посока да избяга, затова продължих да отстъпвам назад.

— Скъпа моя, това е крал Роман — чух да казва майка ми. Не можех да откъсна поглед от него.

Изведнъж токът ми се озова върху сгънато местенце на килима и аз изгубих баланс, политайки назад. Препънах се в собствените си крака и се опитах да възвърна равновесието си, но токовете ми вече се огъваха. Преди да успея да се строполя на пода, Роман ме улови. Той ме придърпа в обятията си и дъхът излезе от дробовете ми. Топлината му се обви около мен и усетих аромата на градински чай. Изведнъж се оказах пленница на момента, в който тялото ми бе изпълнено с изненада и похот, докато той гледаше надолу към мен, без да изрича нито дума.

— Здравсти — казах най-после. Гласът ми бе писклив и странен, и накара Таби да изсумти. Тя го направи достатъчно високо, че да се отърся от омаята си и да прехапя устна, сдържайки смеха си. — Таби — казах с поглед, заключен с този на Роман, — мисля, че планът ни действа.

Той присви очи към мен, но не каза нищо. Единственият му отговор бе твърдият поглед.

— Не може да казваш това на глас. Той ще те чуе — заяви Таби с тон, все едно ми даваше безценен съвет.

Да, този мъж изглеждаше така, сякаш не иска да има нищо общо с мен. След миг той ме поизправи, задържайки ме стабилно на крака, но не ме пусна. До този миг не осъзнавах, че докато се притисках в тялото му, краката ми са висели над пода. И точно сега не бях сигурна, че искам да стоя сама на крака, тъй като той бе до мен и наистина се извисяваше доста.

— Роман — чух да казва някой и предположих, че бе мъжът, който дойде с него, тъй като не разпознах гласа. — Мисля, че тя вече е стабилно стъпила на крака.

И сякаш току-що бе осъзнал, че все още ръцете му са обвити около мен, той ме пусна, но не отстъпи назад.

— Таби?

— Не, аз съм Алена. — Сърцето ми сякаш заседна в гърлото ми. О, боже господи, той не знаеше коя съм аз. Може би в действителност искаше да се ожени за сестра ми и някак е объркал имената ни или

нещо такова. Това е. Би трябвало да е така, защото не мислех, че бе възможно да си паснем физически. Лицето ми пламна само при мисълта как двамата бихме опитали да направим така, че нещата между нас да се получат.

— Знам коя си, принцесо моя. — Той погледна към сестра ми, откъсвайки поглед от моя за пръв път. — Табита — каза той, използвайки този път цялото ѝ име. — Би ли могла да отведеш принцесата ми в стаята ѝ и да ѝ помогнеш да свали тези абсурдни обувки, преди да се е наранила?

— Хей, тя не ми е слугиня — заявих аз, успявайки да намеря гласа си. Е, или поне част от него.

— Постоянно помагам на Алена за всякакви неща.

Хвърлих намръщен поглед към Таби, която изрече думите разсеяно.

— Тогава ѝ помогни да изстърже и слой от това, с което си е наплескала лицето.

Направих крачка назад. Какъв кретен. Красив кретен, но все пак кретен.

— Алена. Направи това, което ти се казва — изрече майка ми шепнешком и ми се намръщи.

Роман се обърна и погледна майка ми. Тя изглеждаше ядосана и знаех, че по-късно ще чете конско на мен и на Таби.

— Не може да ѝ давате заповеди. След седмица тя ще бъде кралица. Няма да приема заповеди от никой. — Гласът на Роман бе твърд и рязък. Той просто даваше команди и те се изпълняваха.

— С изключение на теб, явно — промърморих, гледайки към пода, докато пристъпвах внимателно.

— Шепнеш прекалено високо, май ще е по-добре да се ограничаваш с това да си мислиш неща, без да ги изричаш — каза Таби и присви устни.

— Алена.

Вдигнах поглед обратно към Роман, когато той изрече името ми. Крайчетата на устните му бяха леко повдигнати и човек би си помислил, че се усмихва.

— Моля — думата се откъсна от устните му така, сякаш бе напълно непозната за него.

Сграбчих ръката на Таби, благодарна, че имам възможност да се отдалеча за миг от него, за да мога да събера ума си. Но някак не мислех, че този кратък миг ще ми бъде достатъчен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РОМАН

— Не обичате ли печено агнешко, Ваше Височество?

Насочих вниманието си към майката на Алена и се усмихнах учтиво.

— Ястието е много вкусно, благодаря. Агнешкото е едно от любимите ми.

Погледнах надолу към чинията си, осъзнавайки, че не съм докоснал храната си. Гледах Алена от мига, в който тя влезе в стаята, и не можех да мисля за нищо друго. Беше махнала част от грима по лицето си и деликатната ѝ кожа бе нежно розова. Освен това се бе отървала от нелепо високите обувки и ги бе заменила с ниски пантофки.

Погледнах надолу към чинията на Алена и осъзнах, че тя също почти не е докоснала храната си.

— Моята принцеса не е ли гладна?

Нежните ѝ сини очи срещнаха погледа ми и тя прехапа долната си устна. Гледката на сочната ѝ устна притисната от белите ѝ зъби накара кръвта да закипи във вените ми. Тя беше толкова мъничка и дребничка, че щях да я нараня, ако се настаня върху нея. Можех да я смажа само с размера си. Щеше да се наложи да съм нежен с нея. Много, много нежен.

Сграбчих края на масата, за да се въздържа да не потъркам члена си под масата. Аз бях проклет крал, и въпреки това, сякаш не можех да се контролирам, когато бях на няколко метра от нея. Искаше ми се да плъзна ръка под масата към нея. Искаше ми се да разтворя копчинените ѝ бедра и да проверя дали е влажна за мен, да видя дали въобще ѝ въздействам по някакъв начин.

— Трябва да призная, че съм нервна — каза тя, отпуснала ръце в скута си. Хвърли бърз поглед към сестра си, преди да погледне отново към мен.

Неспособен да остана далеч още дори миг, аз се изправих и отидох при нея, заобикаляйки масата. Тя ме изгледа шокирано, а разговорите около масата секнаха.

— Придружи ме на разходка, принцесо моя — казах, протягайки ръка към нея. Не беше молба, но все пак я изчаках да се подчини.

Тя огледа масата, за миг паникьосана, и майка ѝ се понадигна леко, сякаш казвайки ѝ, че трябва да стане. Алена веднага пое ръката ми, но хвърли напрегнат поглед към сестра си.

— Мисля, че по традиция сестра ми трябва да дойде с нас. — Тя стрелна Таби с поглед, и сестра ѝ веднага скочи на крака.

— Да, вярвам, че така е редно. Не бива младоженците да остават насаме преди брачната нощ — побърза да каже Таби.

— Влад — казах, и той се озова до мен по-бързо, отколкото бях очаквал.

— Аз ще придружа принцеса Табита на разходката — бързо заяви той.

Поех ръката на Алена и я сложих на свивката на лакътя си, извеждайки я на терасата и надолу по стъпалата към градината.

— Има ли някое усамотено място, на което можем да отидем? — попитах, крачейки с дълги стъпки в опит по-бързо да се отдалеча от къщата.

— Зад онези дървета има малък фонтан — предложи Алена и аз се съгласих на мига. — Но моля, може ли да вървите по-бавно? Мисля, че краката ми са три пъти по-къси от вашите.

Заковах се на място и тя едва не се блъсна в мен.

— Извинявам се, принцесо моя. Мога да те нося. — Наведох се с намерението да я вдигна, но тя протегна и двете си ръце напред, спирайки ме. Чух сумтене зад нас и се обърнах да видя как Таби покрива с ръка устните си. Чак тогава си спомних, че не сме сами. — Да, прости ми. Ще правя по-малки крачки.

Дадох всичко от себе си, за да пристъпям бавно, но беше доста трудно. Щом стигнахме до дърветата се обърнах и кимнах на Влад. Той спря на място и след миг го видях как отвежда Таби настрани. Отведох Алена до фонтана и седнах на ръба му.

— Моля те, присъедини се към мен, принцесо моя.

Луната беше пълна и къпеше Алена в нежна светлина. Прииска ми се да прокарам устни по всяка изложена част от кожата ѝ, за да

проверя дали бе толкова мека и нежна, колкото изглеждаше. Тя седна до мен и завъртях леко тялото си, за да я погледна в лицето.

— Знам, че уговорката между нас е традиция, датираща от много време, но някои традиции трябва да бъдат приемани.

— Винаги съм знаела, че този ден ще дойде. Просто не очаквах да е толкова скоро. — Тя гледаше към скута си през цялото време, докато говореше, затова се протегнах и улових брадичката ѝ, вдигайки лицето ѝ към себе си, за да ме погледне.

— Никога времето не е прекалено скоро за любовта, принцесо моя — казах, потърках долната ѝ устна с палец и едва не простенах. Устните ѝ бяха по-меки от коприна и само разпалиха още повече желанието ми.

Но изглежда тя не бе доволна от думите ми и се отдръпна от мен.

— Извинете ме, Ваше Височество, но не съм свикнала с подобни реплики.

Това бе обида и удар върху намеренията ми. Освен това не ми допадна и факта, че тя се отдръпна от мен, затова се наведох напред, скъсявайки дистанцията помежду ни.

— Не е реплика. Напълно истински съм, когато говоря с теб.

Тя изпусна рязко дъх, сякаш беше ядосана.

— Да, личи си, от начина, по който ме наричаш постоянно „принцесо моя“.

— Ти си моя — казах и се изправих, за да погледна надолу към нея. — И ще си мериш приказките, когато говориш с мен.

Тя също се изправи, а от цялото ѝ същество се излъчваше неподчинение. Лицето ѝ едва стигаше до гърдите ми, затова ѝ се наложи да отметне глава назад, за да ме погледне. В очите ѝ гореше толкова силен огън, че я пожелах още по-силно отколкото я желях преди три секунди. Беше почти невъзможно, но сякаш гневът ѝ подхранваше нуждата ми.

— Може би тогава трябва да преосмислиш избора си на съпруга. Сигурна съм, че има цяла опашка от принцеси, готови да целуват кралския ти задник.

Тя бързо покри устата си с ръка, сякаш не можеше да повярва, че току-що е изрекла тези думи. За да бъде честен, и аз не можех да повярвам. Не можех да си спомня някой някога да не е подбирал внимателно думите си, докато говори с мен, и, проклятие, исках още.

— Мисля, че съм направил най-точния избор. — Устните ѝ се опънаха в гневна линия и ми се прииска да я целувам, докато ми се подчини. Наведох се към шията ѝ, толкова близо, че топлият ми дъх помилва нежната кожа на шията ѝ, точно под ухото ѝ. — Една седмица, Алена. Една седмица и ще бъдеш под мен.

Изправих се и направих крачка назад, точно когато Табита се появи иззад дърветата. Лицето ѝ пламтеше и тя се опитваше да избута косата от лицето си, докато бързаше към нас.

— Мисля, че времето ни изтече — казах и погледнах обратно към Алена. Очите ѝ бяха огромни, а устните леко разтворени. Нямахше как да не се зачудя какви ли думи щеше да избълва точно сега, ако не бе така шокирана. — Лека нощ, принцесо моя.

Когато тръгнах по пътеката, почувствах Влад плътно зад себе си. Той се изравни с мен, точно когато заобиколих къщата.

— Трябва да доведеш и сестрата на Алена с нея, когато се премести в двореца. Има традиция, някой от семейството ѝ да дойде с нея — заяви ми Влад, докато майка ми се сбогуваше с майката на Алена, преди да се качим в лимузината.

— Считай го за направено — заявих, искайки да дам на Алена всичко, което би я направило щастлива.

Когато колата потегли, погледнах през прозореца и можех да се закълна, че усещах чифт нежни сини очи да ме наблюдават.

ПЕТА ГЛАВА

АЛЕНА

Таби буквално ме извлече от мястото, на което стоях. Дори не ми даде възможност да се замисля над това, което се случи. Вихър от емоции още изпълваше тялото ми. По времето, в което стигнахме до спалнята ми, не можех да преценя дали дишам тежко от тичането до тук, или от нещата, които ми каза Роман.

Таби се хвърли на леглото и едва сега осъзнах, че на лицето ѝ грее огромна усмивка. Отидох до прозореца и дръпнах настрани завесите, неспособна да се въздържа да не проследя с поглед как Роман си тръгва. Трябваше да се радвам, че наглият задник си тръгва, но някак не се чувствах така.

— Той каза, че и аз мога да дойда, Ал! — Когато се обърнах, Таби скачаше на леглото точно както правехме, когато бяхме деца. Дългата ѝ тъмна коса подскачаше около нея. — Идвам с теб!

Тя продължи да скача, а на мен ми отне няколко секунди да разбере какво казва.

— Но как? — Направих крачка към нея, искайки да се убедя, че това, което казва, бе истина. Тя спря да скача, но огромната усмивка все още бе на лицето ѝ.

— Убедих грамадния мъж с него да направи всичко по силите си да накара краля ти да приеме.

Думите *краля ти* накараха нещо да трепне в мен, но аз побързах да го прогоня, тъй като не бях готова да мисля за това точно сега.

— Таби! — почти изкрещях, защото тя се хилеше и не изричаше нито дума повече.

Тя повдигна игриво вежди.

— Той се опита да ме целуне.

— Какво? — извиках аз и вдигнах ръка към устата си.

Тя кимна.

— О, да. Той ме сграбчи, притисна ме към себе си и ми каза, че ще ме целуне — каза тя замечтано и се почувствах обърквана. Никога

не бях чувала гласът ѝ така замечтан. Това беше супер странно.

— Но преди да ме целуне го ритнах по пиццала.

— О. Боже. Мой. Ритнала си кралския гвардеец? — останах без думи. Кой правеше такива неща? О, да. Сестра ми. Много ясно, че тя. А аз днес май се разкрещях на един крал. Проклятие. — Какво направи той?

— Засмя се и ми каза, че така само го възбудям. И че ще ме напляска. И след това ме целуна.

Стоях и я гледах безмълвно. Бях напълно шокирана, а Таби изглеждаше така, сякаш ще експлодира от вълнение.

Тя скочи от леглото и изтича към мен.

— Казах му, че може да ме целуне, ако ми даде нещо в замяна. — Очите ми се разшириха удивено. — А той ми каза, че ще ми даде всичко, което пожелае.

— И? — попитах през зъби.

— Казах, че искам да дойда с теб, и той каза, че няма проблем. — Погледът ѝ отново стана замечтан. — И тогава ме целуна. Ама наистина ме целуна. — Тя започна отново да подскача, стиснала ръцете ми, и гледайки ме с глупава усмивка на лице. Знаех, че винаги бяхме се държали леко глуповато, но точно сега усещането бе коренно различно.

— И какво стана след това? — исках да науча всичко.

Тя облиза устни, а бузите ѝ пламнаха.

— Плесна ме по дупето и ми каза, че ще е най-добре да се връщам при теб. Иначе щял да ме вземе направо там, на земята.

— Изгледаш доста щастлива от това. — Знаех, че Таби много харесва това държание, тип неандерталец, но никога не бях подозирала, че може наистина да намери подобен мъж.

Тя въздъхна и се свлече драматично назад върху леглото.

— Беше невероятно, Ал. Беше всичко, което някога съм искала. Без маниери и правила. Той ме искаше и просто ме взе. Без да го е грижа за каквото и да било. Сякаш не го интересуваше в колко голяма беда можеше да се окажем, ако някой ни спипа.

Прехапах устната си и погледнах отново през прозореца, мислейки за Роман. За един миг ме ядоса толкова много, а в следващия ме накара да изпитвам коренно различни чувства. Все още не можех да повярвам, че му се сопнах. Но просто не успях да се сдържа. Може и

да трябва да се омъжа за него, но нямаше да му позволя да се разпорежда с мен. Но някак избухването ми имаше противоположен ефект. Той изглеждаше така, сякаш му хареса, че му се противопоставям. Нещо бе пламнало в тъмните му очи и в отговор цялото ми тяло се възпламени.

— Ал, ще бъдем заедно.

Обърнах се да я погледна, надявайки се да казва истината. В погледа ѝ имаше толкова голяма надежда. Не бях сигурна колко власт има другия мъж, но знаех едно нещо със сигурност. Щях да попитам Роман. Може би дори щях да постъпя като Таби. Да преговарям с целувка. Мисълта накара лицето ми да пламне. А топлината стана още по-силна, като си спомних думите му за това, как след седмица ще бъда под него — това едновременно ме караше да се вълнувам и да се плаша.

— Знаех си, че ще направиш така, че да се случи — заявих, а усмивката ѝ стана още по-голяма.

— Как мина при теб? — Тя кацна на ръба на леглото и залюля краката си напред и назад.

— Мина добре.

— Добре? Само толкова ли?

— Не знам. Той е толкова... интензивен. Няколко пъти помислих, че дори не ме харесва. А през останалото време имах чувството, че все едно иска да ме изяде цяла.

— Мисля, че си пада по теб — каза бързо Таби. — Не можеше да откъсне очи от теб. Няколко пъти му зададоха въпроси, но той не отговори, тъй като нямаше идея, че някой се опитва да говори с него. Беше прекалено зает да те изпива с поглед.

— Наистина ли? — попитах невярващо, усещайки някакво трепетно чувство вътре в себе си. Никой никога не ме е гледал така. Мъжете винаги гледаха Таби.

— Хей! — Тя скочи от леглото. — И ти го харесваш, нали?

Свих рамене, несигурна какво да отговоря.

— Има нещо в него, но изглежда толкова студен. Мисля, че няма да ми е никак лесно. — Стиснах ръце една в друга. — Да имаш подобен брак, може да е малко плашещо. И какво ще се случи, ако аз се влюбя в него, а той остане все така студен? Не искам да се

зablуждавам, че мога да го променя — поклатих глава, опитвайки да прогоня мислите си.

— Все още не го познаваш истински. Може да е различен, когато наоколо няма други хора.

Той наистина изглеждаше малко по-различен, когато бяхме само двамата.

— Това няма значение. Аз съм негова. Само трябва да се надявам, че няма да ме смаже. Умствено или физически.

ШЕСТА ГЛАВА

РОМАН

Изчаках докато светлините изгаснат, преди да изляза от прикритието на дърветата. Тихо преминах през пътеката към терасата. Бетонната замазка на стените бе направена така, че да имитира лози. И това ми осигури перфектната възможност с лекота да се изкача до стаята на Алена.

Направих един мощен скок и се хванах за края на балкона, издърпвайки се нагоре. Мъж по-нисък от два метра не би могъл да успее. Освен това бях в достатъчно добра форма, че да изтегля цялото си тяло нагоре, с помощта единствено на ръцете си. Когато се издигнах достатъчно, използвах краката си, за да си помогна. И само след няколко секунди вече бях на балкона.

След като се прибрахме, пожелах лека нощ на всички. После отидох в стаята си и минах през тайната врата, водеща към гаража и мотора ми. Когато се добрах до тук, се скрих зад дърветата и наблюдавах къщата, докато Алена се приготвяше за лягане.

Нямаше никакъв начин да заспя, без да се подсигурия, че тя наистина ще стане моя съпруга след няколко дни, пред очите на целия свят. Тя ми бе обещана и технически погледнато вече бе моя. Но тази вечер исках да съм сигурен. Исках да я обвържа към себе си така, че дори да опита, да не може да избяга от мен. Нямаше да оставя всичко в ръцете на съдбата.

Оглеждайки се, докато стоях на балкона, забелязах, че френската врата водеща към стаята ѝ е леко открехната. Отворих я още малко и се плъзнах вътре, затваряйки тихо след себе си. Близо до банята светеше нощна лампа, затова с лекота можех да огледам стаята в търсене на Алена. Видях, че е в леглото, а тялото ѝ бе покрито със завивка.

Свалих обувките си и се насочих към леглото, а стъпките ми по дебелия килим бяха напълно безшумни. Когато стигнах до ръба, сложих едното си коляно на леглото, а след това и второто. Наведох се

напред, поставяйки ръце от двете страни на тялото ѝ, внимавайки да не я докосна.

Тя изглеждаше така спокойна в съня си. Очите ѝ бяха затворени, а меките ѝ розови устни бяха леко разтворени. Тя се завъртя леко и тогава, буквално не можех да повярвам на ушите си.

— Роман — прошепна тя и се сгуши по-дълбоко под завивката.

Не беше редно да идвам тук тази нощ, но не успях да се съдържа. Направих избора си и по закон тя ми принадлежеше.

С тази мисъл, хванах завивката и я издърпах надолу, разкривайки почти голото ѝ тяло. Тя се завъртя и под тънката прозрачна материя видях гърдите ѝ, които знаех, че перфектно ще изпълнят дланите ми, увенчани с красиви розови зърна. Едната тънка презрамка се бе свлякла по рамото ѝ, а късата нощничка разкриваше, че не носи никакви гащички. Почти можех да видя нежните устни на женствеността ѝ.

Изръмжах и звукът я събуди. Тя се завъртя, лягайки изцяло по гръб, а паникьосаният ѝ поглед се стрелна към мен. Пое дъх, за да изпищи, но аз покрих бързо устните ѝ с ръка.

Бях двойно по-едър от нея и сега, докато стоях така над тялото ѝ, можех да видя колко много се различаваме. Тя бе доста дребничка, а аз — много по-едър от останалите мъже. Обаче това си имаше своите предимства.

— Внимавай, принцесо. Не искаме някой да дойде и да си направи погрешни заключения.

Тя дишаше през носа, а бебешко сините ѝ очи ме оглеждаха стреснато. Сърцето ѝ биеше шумно помежду ни и използвах свободната си ръка да прокарам пръсти надолу по брадичката и към шията ѝ.

— Не можах да стоя далеч. В мига, в който си тръгнах, изпитах ужасно силно желание да те видя. — Тя присви очи към мен. — Изрече името ми в съня си. Да не би да ме сънуваше, принцесо?

Сега ми се намръщи, но можех да видя как шията ѝ пламна.

— О, сънувала си ме — засмях се и се наведох още малко към нея. — Сънуваше ли как идвам в стаята ти? Дали това не е сбъднат сън?

Тя понечи да каже нещо, но ръката ми на устните ѝ ѝ попречи.

— Ако си махна ръката, ще се държиш ли прилично? — Алена се поколеба за секунда и аз изцъках с език. — Е, значи още няма да я махам.

Плъзнах ръка надолу по шията ѝ към нощницата ѝ. Твърдото ѝ зърно се притискаше към тънкия памучен плат и аз прокарах пръсти върху него. Потърках го леко и започнах да усещам как тялото ѝ се отпуска.

— Толкова тъничка дрешка, принцесо моя. Не можеш ли да си позволиш нещо по-плътно, което да те прикрие? Или го носиш заради краля си?

Ръката ми се плъзна по-надолу този път, към подгъва на нощницата ѝ.

— Нали знаеш, че кралското ми право е да инспектирам. Да се уверя, че си... — хванах края на дрехата и го вдигнах нагоре — ...непорочна.

Погледнах надолу към голата ѝ женственост, забелязвайки, че е напълно обезкосмена.

— Това заради своя крал ли го направи? — Прокарах длан по вътрешната страна на бедрото ѝ и краката ѝ се разтвориха леко, разголвайки я пред мен. — Искаш ли да те докосна?

Отдръпнах ръка от устата ѝ, като прокарах пръсти по устните ѝ.

— Искам да те чуя как го казваш, принцесо моя, как признаваш, че искаш да те докосна.

Тя облиза устните си и ерекцията ми стана още по-твърда при тази гледка. Господи, колко много исках да усетя езика ѝ в устата си.

— Да — прошепна тя под мен.

— Винаги ще правя това, което заповядаш, Алена. — Наведох се, задържайки устните си на един дъх разстояние от нейните. — Каж ми всичките си желания и аз ще ги направя реалност.

— Целуни ме — каза тя и аз го направих.

Притиснах устни към нейните и устата ѝ се разтвори за мен. Поех езика ѝ, засмуквайки го, и я вкусих. Наслаждавах ѝ се, сякаш бе най-невероятното лакомство на този свят, и само това бе достатъчно да ме накара да се влюбя в нея. Копнежът ми се появи още в първия миг, в който видях снимката ѝ. Но да я вкуса, да усещам топлото ѝ тяло под себе си, накара сърцето ми да се обвърже с нейното. Преди бе само животинска нужда, но сега... сега нямаше нищо да ме спре.

Исках да я вкуся цялата, затова преместих устни надолу, избутвайки тънкия памук, покриващ гърдите ѝ, за да ги разголя.

Виждайки я напълно гола, като се изключи тънкия плат набран около кръста ѝ, беше почти прекалено много. Младите ѝ стегнати гърди и женствеността ѝ бяха разголени пред очите ми. Пред краля ѝ.

— Девствена ли си, Алена? Недокосната за мен?

Тя кимна и видях как руменината се разпространява по лицето и гърдите ѝ.

— Когато си под мен, ще ми казваш кралю — казах, прокарвайки пръсти между гърдите ѝ. — Аз съм твоят бог, принцесо. Аз съм началото и краят на твоя свят. Ще ти дам всичко, което пожелаеш от мен, ще поставя целият свят в краката ти, но нищо, никога няма да е по-важно за теб от мен. Разбра ли ме?

— Да, кралю мой.

— Ти си абсолютно перфектна, принцесо. На този свят не съм виждал нещо по-прекрасно от това, което сега е мое.

Целунах я нежно между гърдите и потърках носа си в тях, наслаждавайки се на мекотата им. Целунах нежното хълмче, преди да обхвана връхчето между устните си. След малко посветих същото внимание и на другата гърда, и от устните ѝ се изтръгна тих стон.

— Да продължа ли да те целувам надолу? — попитах, леко плъзвайки се по тялото ѝ. — Толкова красиво тяло, създадено само за моето удоволствие.

Бедрата ѝ се разтвориха леко за мен и погледнах надолу към блестящата ѝ от влага женственост. Облизах устни и я погледнах в очите.

— Ще оближа сладкият ти нектар и след това ще те изпълня със семето си.

СЕДМА ГЛАВА

АЛЕНА

Сигурно сънувах. Да, това е, казвах си, докато Роман плъзгаше нощницата ми нагоре, разкривайки тялото ми. Имах чувството, че сърцето ще изскочи от гърдите ми. Цялото ми тяло пламна и безсрамно разтворих широко бедрата си. Искях да се разкрия пред него, исках той да ме вкуси.

Позволих на всички съмнения и тревоги да бъдат изтласкани настрана от момента. Не исках да мисля за нищо друго освен за това, което той правеше с тялото ми, и за начина, по който ме караше да се чувствам.

Той потърка нос в корема ми и го чух как пое дъх, вдишвайки аромата ми, преди да започне да ме измъчва. Когато топлият му език докосна кожата ми, подскочих от леглото. Големите му длани сграбчиха бедрата ми, задържайки ме на място върху матрака. Тъмните му очи бяха насочени към мен и се кълна, че можех да видя искрите от по-рано днес. Този поглед ме накара да простена името му, докато контролът ми бавно се изплъзваше от хватката ми.

Той изръмжа срещу кожата ми и ме одраска леко със зъби. Не ме ухапа, а вместо това ме засмука леко, все още държейки ме здраво в ръцете си.

— Кажи ми, че си моята принцеса.

— Твоя съм — думите се изтръгнаха от устните ми, без дори да се замисля, сякаш ги бях изричала милион пъти.

Той простена отново.

— Не мога да чакам — и устните му отново се озоваха върху мен, но този път директно върху женствеността ми.

Ръцете ми полетяха нагоре и се вкопчих в таблата на леглото, тъй като имах нужда от опора. Той ме изяждаше, сякаш умираше от глад. Повдигна бедрата ми, заравяйки лицето си между тях. Звучите, които издаваше, докато плъзгаше език по гънките ми, бяха удивителни. Той ближеше центъра ми и най-нежното ми местенце. Това бе повече

отколкото можех да понеса, а тялото ми се тресеше от интензивните усещания.

Целият свят експлодира около мен, докато крещях в ръцете на своя крал. Тялото ми потрепери силно и опитах да се отдръпна от милувката му, но той не ми позволи. Продължи да пирува с мен, повдигнал тялото ми наполовина над леглото. Пред очите ми избухна ярка светлина и това беше най-невероятното нещо, което бях изпитвала.

— Моля те, кралю мой, имай милост. — Беше прекалено много. Прекалено ново. Никога през живота си не бях изпитвала подобно нещо. Знаех какво е секс. Чела бях някои от романите на Таби и бях разговаряла с другите принцеси. Но нищо от това, което ми бе казано, не можеше да се сравни с акта, който извършваше краля в този миг.

Често бях чувала шепоти, че сексът не е кой знае какво. Някои казваха, че е наш дълг и трябва да го понасяме. Съпрузите с кралска кръв никога не даваха толкова, колкото получаваха, но това не бе проблем.

— Ще имам милост и ще откъсна устните си от теб, но още не съм приключил.

Отворих очи. Не бях осъзнала, че съм ги затворила. Роман се извисяваше над мен, напомняйки ми колко бе едър. Кимнах, знаейки какво ще последва. Както казваха — кралят винаги ще те използва, за да получи удовлетворението си. Ти просто трябва да лежиш и да го понесеш. Първият път може да боли, но всичко ще свърши бързо.

— Вземи каквото желаш. Твое е. Всичко. — Стиснах очи и зачаках, но нищо не се случи. Останах да лежа там за миг, преди да отворя едното си око и да надникна към него. Изражението му бе безизразно и аз бавно отворих и другото си око. — Какво има?

— Не бих получил удоволствие, ако и ти не се наслаждаваш.

Думите му ме объркаха.

— А-аз мислех... — Устните му се притиснаха към моите и усетих собствения си вкус. Нещо в поведението му бе порочно и грешно, и въпреки това отвърнах на целувката му, притискайки се силно към него, защото исках да вкуся това, което бе направил с мен, да го запечатам в паметта си.

Тялото ми потрепери, когато усетих члена му да се търка в клитора ми.

— Кралю мой — задъхах се срещу устните му.

— Знай едно. — Той се отдръпна от мен и ме погледна. — Никога няма да утоля само собствената си нужда с теб. Винаги ще се старая да свършваш повече пъти, отколкото свършвам аз. Обожавам да виждам как порцелановата ти бледа кожа става нежно розова под мен и обожавам мисълта, че мога да те карам да се чувстваш по този начин. — Той се наведе и устните му бяха на дъх разстояние от моите. — Ти си опазила тази част от себе си за мен и за никой друг. Затова аз ще боготворя и ще почитам всяка част от тялото ти. Това е моят дълг като твой крал.

Устните му се притиснаха отново към моите. Езикът му разтвори устните ми, а аз обвих ръце около тила му. Плъзнах пръсти в косата му, докато тялото му се търкаше в моето. Членът му се притисна към мен и аз простенах в устата му.

— Отново се случва — казах и се отдръпнах, за да го погледна в очите.

— Свиквай. — Той се поизправи, сядайки на петите си и ме дръпна частично в скута си, карайки ме да изпискам изненадано. — Стой мирно, принцесо. Ще дам и на двама ни това, от което се нуждаем.

Погледнах надолу, виждайки колко е голям, и тялото ми се стегна. Той бе по-огромен, отколкото предполагах. Разбира се, нямах никакъв опит с голи мъже. Но ерекцията му бе дълга, а по цялата ѝ дължина имаше изпъкнали вени. Главичката бе широка и на върха ѝ имаше бяла перла. Гледах как той хвана члена си в ръка и го насочи към женствеността ми. Усетих как върха му се притиска към мен, но той не се тласна напред.

Ръката му се насочи към клитора ми и започна да ме милва. Удоволствието започна да се натрупва в мен и разтворих бедра колкото можех по-широко, чакайки отново да усетя онова чувство. Очите му нито за миг не се откъснаха от моите, докато ме отвеждаше към ръба.

— Това е, принцесо моя. Свърши за мен и аз ще свърша в теб.

Опитах се да потисна желанието, надигащо се в мен. Той пусна ерекцията си и ме хвана за бедрото, докато не спираше да милва клитора ми. Испитах отново онази всепоглъщаща нужда да бъде изпълнена от него, но удоволствие се надигна в мен, помитайки всички други мисли.

— Нямах никаква идея колко много сили изхабявам да си наложа да не потъна дълбоко в теб. Принцесо, моля те. Контролът ми се изплъзва. Имай милост и свърши заради мен. Сега.

Последната дума бе изречена рязко, твърдо и заповеднически. Нещо в нея ме накара да премина ръба и да изпълня нареждането му. Отново изпитах чувството, че експлодирам на хиляди парчета. Заляха ме вълни от екстаз — никога не бях се чувствала толкова прекрасно.

Той изръмжа името ми и усетих топлиите струи на освобождението му в себе си. Тялото ми се сгърчи и се опитах да го дръпна към себе си.

Отпуснах се изтощена назад, а той покри с целувките шията ми и нагоре до ухото ми.

— Сега си моя. Не отнех девствеността ти, но може би съм ти дал бебе. Нашето бебе.

— Хмм? — бе всичко, което успях да кажа, защото думите му бяха изгубени в мъглата от удоволствие.

— Мразя, че трябва да те напусна толкова рано, но се налага. Направо съм шокиран, че никой не ни чу.

Той ме целуна още няколко пъти и понечи да се отдръпне. Аз го сграбчих и го спрях. Нещо в ума ми прещрака и аз отворих очи, за да го погледна.

— Не мога да оставя сестра си. Моля те, може ли тя...

— Да — каза той протичко, давайки ми това, което исках преди дори да съм изрекла въпроса си.

— Но родителите ми, те...

Той ме накара да замълча с целувка. Когато се отдръпна от мен, погледът, който ми хвърли разтопи сърцето ми. Или може би неговото студено поведение започна да се топи, позволявайки топлината ми да проникне в него.

— Няма да се спра пред нищо, докато не получиш това, което желаш. А аз винаги получавам това, което искам.

ОСМА ГЛАВА

РОМАН

— Шшт. Не викай.

Алена изписка заглушено, когато сложих ръка на устата ѝ. Бе следобедът на следващия ден и аз се промъкнах в дома ѝ, неспособен да устоя на изкушението. Отново. Влязох през помещенията на прислугата в задната част на къщата и я забелязах, че върви към външната градина. От мястото си можех да видя група жени, явно имаше сватбено парти.

Огледах се, за да се убедя, че никой не ни гледа и дръпнах Алена назад в сенките, където имаше завеси, които да ни скрият от чуждите погледи. Тя се напрегна до мен, но в мига, в който ме разпозна, се отпусна. Останах така, държейки я с ръка на устата, докато чаках да видя дали някой ще дойде да я търси. Чух стъпки и сложих ръка на стомаха ѝ, миг преди да я плъзна надолу към полата ѝ. Мушнах пръсти под нея и ги проврях в бикините ѝ.

Тя изскимтя тихо и притиснах устните си към ухото ѝ.

— Не мога да дочакам до довечера, принцесо. Трябва да те вкуся.

Прокарах пръсти по женствеността ѝ и потърках за кратко клитора ѝ. След това ги измъкнах и ги пъхнах в устата си, изсмуквайки сладкия ѝ нектар. Твърдата ми ерекция се притисна към задничето ѝ и тя се тласна назад към мен.

— Нуждаеш ли се от своя крал? — Посегнах между нас и откопчах колана си, преди да плъзна ципа на панталона си. Освободих члена си и го потърках няколко пъти. — Вдигни си полите, принцесо. Ще утоля жаждата ти.

Тя се поколеба, но след миг гледах как посяга назад с треперещи ръце и повдига полата си нагоре, оголвайки дупето си за мен. Избутах надолу бикините ѝ, докато се озоваха около коленете ѝ, за да получа достъп до това, което желаех.

— Разтвори крака — прошепнах в същия миг, в който по коридора се чуха стъпките на друг прислужник.

Тя изпълни нареждането ми и члена ми трепна изпълнен с желание.

— Толкова добре се подчиняваш на своя крал. Точно така би направила всяка добра принцеса.

Членът ми бе толкова дълъг и дебел, че когато тя разтвори бедра и го мушнах между тях, той се показа от предната страна на женствеността ѝ.

— Сега разтвори долните си устни, за да мога да се отъркам в теб.

Тя направи каквото ѝ наредих и разтвори срамните си устни, позволявайки на ерекцията ми да се притисне към клитора ѝ. Започнах да се движа напред-назад, и ако някой ни видеше точно сега, щеше да реши, че се чукаме. Но аз не прониквах в своята принцеса. Просто ѝ доставих това малко удоволствие, за да съм сигурен, че няма да е измъчвана от нужда, докато довечера останем отново насаме. Защото щях да се върна.

— Нека пъхна в теб само върха, принцесо моя. — Отдръпнах се назад и се притиснах към входа ѝ, прониквайки само милиметър. Бях изненадан, когато ръката ѝ обгърна члена ми, за да го задържи притиснат в нея. — Искаш ме вътре в теб? — попитах, леко захапвайки шията ѝ.

Тя кимна и махна ръката си от устата ѝ.

— Няма да отнема сладката ти девственост тук, Алена. Но ще ти доставя удоволствие.

Тя простена, а аз измъкнах члена си от нея и се тласнах отново между краката ѝ. Прокарах влажната си ерекция между гънките ѝ и усетих как влагата от женствеността ѝ се излива върху члена ми. Сложих ръката си отново на устата ѝ, защото тя започваше да става шумна и някой щеше да ни чуе.

Измъкнах другата си ръка от полите ѝ, и я плъзнах нагоре, избутвайки сutiена ѝ, за да обгърна едната ѝ гърда. Нуждата ми бе прекалено силна и не успях да се сдържа да не излея семето си върху женствеността ѝ и между бедрата ѝ. Погледнах надолу и видях, че част от семенната ми течност покапа по пода. Обаче продължих да се тласкам, преструвайки се, че обладавам прекрасното ѝ тяло, докато тя

се напрегна в ръцете ми. Тя простена срещу пръстите ми, а аз ѝ зашепнах тихи, окуражителни думи, които само удължиха оргазма ѝ.

Щом тялото ѝ се отпусна, аз се пресегнах и вдигнах бикините ѝ. Преди да се отдръпна притиснах отново члена си към входа на женствеността ѝ.

— Почти дойде време, принцесо. Скоро ще си моя във всеки смисъл на думата.

Отстъпих и вдигнах бикините ѝ, нагласяйки ги на тялото ѝ, и оставяйки семето ми полепнало по нея точно там, където исках да бъде.

— Сега върви, принцесо моя. Иначе ще закъснееш за обяда с дамите си. — Плеснах дупето ѝ, избутвайки я извън прикритието на завесата.

Тя се залюля за миг, преди да възвърне равновесието си, след това приглади полите си, докато покрай нея минаваха няколко прислужника. Тя ги поздрави, а аз едва сдържах усмивката си. Бях я маркирал и тя щеше да ме усеща между бедрата си, докато не дойде вечерта, когато отново щяхме да бъдем заедно.

За миг останах загледан в нея, докато се присъедини към приятелките си, преди да се върна при колата, паркирана надолу по улицата. Когато стигнах там, извадих телефона си и позвъних.

— Утре. Преместете всички приготовления за утре.

— Но, Ваше Височество... — опита да възрази координатора, но аз го срязах.

— Утре, или си губиш работата. Изборът е твой.

Затворих телефона и сграбчих волана с две ръце. Чаках достатъчно дълго, за да имам Алена, и мамка му, нямаше да чакам нито секунда повече. Тази вечер щях да отида при нея, но исках да сме обвързани от кралския закон, преди да я направя истински моя. И не се и съмнявайте, утре, преди слънцето дори да е залязло, тя щеше да бъде моя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

АЛЕНА

Отворих вратата на спалнята си и надникнах в коридора, за да се уверя, че няма кой да забележи, че излизам. Насочих се към стаята на сестра си, тъй като имах нужда да говоря с нея. Днешният ден беше истинска лудост. Е, добре, последните четиридесет и осем часа от живота ми бяха лудост. Научих, че ще се омъжвам за грамаден крал, който непрестанно изскачаше наоколо и правеше порочно ужасни неща с мен. Добре де, не бяха ужасни, но ми бе по-добре ако мислех, че са такива.

През повечето време не знаех дали искам да го зашлевя, или да го целуна. А най-лошото бе, че от вчера вечерта нито за миг не успях да остана насаме със сестра си. Умирах да поговоря с нея за всичко, което се случваше. Тя нямаше никаква представа за това, че Роман постоянно се промъкваше наоколо, нито за нещата, които вършим заедно. Всеки път щом се опитвахме да поговорим, някой ни прекъсваше.

Откакто се събудих тази сутрин бях заета с моминското ми парти. Майка ми направи от мухата слон. Покани всички от тук до луната. Имаше хора, които никога през живота си не бях виждала. А когато майка ми не ме буташе напред-назад, се появяваше майката на Роман, която постоянно мятеше убийствени погледи към майка ми и ме засипваше с хиляди въпроси. Най-често задаваният, бе, кога смятам да я даря с внуци.

Не бях сигурна, че двете ни семейства ще се разбират особено добре, но забелязах, че майката на Роман хвърля убийствени погледи на майка ми, само когато тя ми се сопнеше или започнеше да ми дава нареждания. И като капак на всичко това, по средата на следобеда научихме, че сватбата е изместена за утре. Това накара всички да търчат наоколо, вършейки всевъзможни задачи. Беше вече полунощ и едва се бях преоблякла в пижамата си, когато осъзнах, че няма да мога да остана в спалнята си тази нощ. Трябваше да говоря със сестра си.

Стигнах до вратата и хванах дръжката. Натиснах я, но нищо не се случи. Беше заключено. Никога не заключвахме вратите си. Нямаше причина да го правим, а и обикновено много често се озовавахме заедно в леглото на едната от нас. Чух кикотене от стаята и притиснах ухо към вратата. След това чух стон.

О, боже мой.

* * *

Почуках тихо на вратата и зачаках.

— Идвам — изписка високо сестра ми. След това започна да шепне: — Влез в гардероба. О, боже, никога няма да се побереш. С какво те хранят? Обзалагам се... — Почуках отново, знаейки, че сестра ми ще се отплесне и никога няма да отвори.

— Аз съм — прошепнах с глас, по-силен отколкото би трябвало. Огледах се нагоре и надолу по коридора, но не видях никого.

Вратата се отвори и пред мен застана сестра ми, облечена в риза, която определено не беше нейна. Косата ѝ бе рошава, а гримът ѝ бе толкова размазан, все едно е спала с него. Но още не си бяхме легнали. Едва преди тридесет минути се разделихме.

— Какво става? — почти извиках.

Тя сграбчи ръката ми и ме дръпна в стаята, затръшвайки вратата след нас.

— Шшт — сопна ми се тя.

— Не ми шъткай — сопнах се в отговор и насочих пръст към нея, присвивайки очи. — Искам да знам какво става. — Тя ми се усмихна, а аз извъртях очи.

— Изненада? — Тя се ухили по-широко, показвайки перфектните си зъби. — Взех ти стриптийзър? Знаеш, за моминското парти... — Тя сви рамене, сякаш да каже, че не знае накъде се е насочила с тази лъжа.

Погледнах покая ней и видях Влад, бодигарда на Роман, да закопчава панталоните си, а очите ми едва не изскочиха от орбитите си. Можех да видя следите от червилото размазано по лицето и върху устните му.

— Чакай. Взимам си думите обратно! — Тя скочи пред мен. — Не го гледай. Влад, облечи си ризата.

— Скъпа, ти си облякла ризата ми — чух го да казва развеселено.

— Ох. — Тя погледна надолу към ризата.

— Правила си секс — възкликнах, осъзнавайки случилото се.

Тя кимна и изрече само с устни „Беше страхотно“. Изсумтях.

Изведнъж вратата на Таби се отвори, карайки и двете ни да подскочим. Роман изпълни рамката и бързо нахълта вътре, затръшвайки вратата след себе си. Беше облечен с тъмен костюм, но все пак изглеждаше като воин, готов да влезе в битка.

— Намери ме — тропнах аз с крак. Тази нощ смятах да се скрия в стаята на сестра си, тъй като подозирах, че той пак ще се появи. Е, поне това мислех да правя допреди миг. Очевидно тя имаше други планове. И все пак, щях да се скрия. Искях да му покажа, че не може да изскача където му скимне и да прави с мен каквото пожелае. Въпреки че донякъде харесвах това, което ми правеше. Добре де, това донякъде си е напълно излишно.

— Отне ми цели две секунди, но не беше трудно да се сетя. Налага ли се да ти закачам проследяващо устройство?

— Тя не е куче — изсъска му сестра ми.

— Да... каквото каза тя — заявих, тъй като не успях да измисля друго.

Лека усмивка трепна на устните на Роман и аз го изгледах лошо. Сигурна бях, че и сестра ми го гледаше така.

— Чакай сега — заяви Таби, след което се наведе леко към мен. — Харесваш ли го, или не? Не мога да си спомня.

Чух смях от мъжа зад нея и я ръгнах да мълчи.

— Няма значение. Нямам нужда от проследяващо устройство. Ела утре и ще мога да те задържа до себе си до края на живота си.

— Тогава ще се видим утре. Довиждане — казах, опитвайки да го накарам да си тръгне. Знаех, че няма да се получи, но бях длъжна да пробвам.

— Принцесо моя, знаеш защо съм дошъл и няма да си тръгна, преди да получа лакомството си.

Думите му ме накараха да се разяря. Всичко, което го интересуваше, бе... секс... или... там каквото правихме двамата

заедно. Да, може да бе много приятно, но по някаква причина ме болеше, че той търсеше единствено това от мен.

— Млъквай и напусни стаята ми веднага. — Сестра ми пристъпи пред мен, заставайки помежду ни, готова за битка.

— Скъпа, довлечи си сладкото задниче при мен — заяви Влад.

Всички се обърнахме към него. Той бе облегнат на стената, все още без риза, с широка усмивка на лице, все едно нямаше никакви грижи на този свят.

— Не сега. Заета съм — каза му тя.

— Гледай към мен — нареди Роман, карайки ме да подскоча и да се обърна, за да го погледна. — Влад, покрий се пред жена ми.

— Тя все още не ти е жена — викна Таби.

Кимнах, съгласявайки се с нея.

— Така ли ще бъде всеки път? Може би няма да е мъдро да позволя на сестра ти да дойде да живее с нас.

Възкликнах и очите ми се напълниха със сълзи. Не. Преди дори да успея да си отворя устата, Роман застана пред мен и големите му длани обгърнаха лицето ми.

— Съжалявам. Прости ми. Не исках... моля те. — Той засипа с целувки лицето ми. — Съжалявам. Не плачи.

Затворих очи и той целуна клепачите ми.

— Бях ядосан. — Гласът му звучеше леко намусено. — Не ми харесва когато казваш, че няма да бъдеш моя. Няма наистина да й забраня да дойде.

Отворих очи и видях, че на лицето му е изписано разкаяно изражение. Очите му бяха меки и не толкова черни колкото обикновено.

— Моля те, не плачи. Кажи, че ми прощаваш.

Стоях и го гледах, шокирана от реакцията му. Той се измъчваше заради това, че аз бях разстроена.

— Ако иска, сестра ти, може да вземе цяло крило от палата.

— Не заемам чак толкова място — чух сестра си да казва и не успях да скрия усмивката си.

Тревогата изчезна от лицето на Роман. Той ме пусна неохотно и аз се изчервих, когато си спомних, че имаме публика. Погледнах към Влад, който гледаше Роман истински шокиран.

— Принцесо — изръмжа Роман и отново насочих погледа си към него. Можех да видя ревността в очите му.

— Риза — чух сестра ми отново да лае към Влад.

— Скъпа, първо, все още си облечена с ризата ми, и второ, от утре ще спиш там, където спя аз.

— Я недей да ме командваш — заяви Таби, но можех да кажа, че е доволна. Това ме накара да се изкикотя и тя се усмихна.

Роман въздъхна дълбоко и в следващия миг се озовах праметната на рамото му, докато той излизаше от стаята на Таби, и се насочваше към моята. Не започнах да протестирам, тъй като не исках да вдигам шум, за да не ни хванат, а в стомаха ми се зароди познатото трепетно чувство.

Когато влязохме в стаята ми, той ме сложи отстрани на леглото и се отпусна на колене пред мен. В тази поза очите ни бяха на едно ниво.

— Само за да спиш с мен ли дойде тази вечер? — изтърсих аз и усетих как лицето ми пламна. Сведох засрамено очи. Не можех да повярвам, че го казах.

Той хвана с пръсти брадичката ми и вдигна лицето ми, така че да го погледна в очите.

— Не, принцесо моя. Дойдох тук, защото не мога да стоя далеч от теб. — Той плъзна пръст по бузата ми, която знаех, че е аленочервена.

Изведнъж той се изправи, свали обувките си, смъкна самото си и заобиколи леглото, лягайки от другата страна. През цялото време погледът му не се откъсваше от моя.

Прехапах устна, несигурна какво да правя. Тогава той ме сграбчи и ме издърпа до себе си. Притисна гърба ми към гърдите си и ме обгърна с ръце. Единият от краката му се преплете с моя и на мига се почувствах в пълна безопасност. Той зарови лице в косата ми, и, усещайки дъха му на тила си, заспах по-бързо отколкото някога съм заспивала в живота си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

РОМАН

Кречех напред-назад из стаята толкова дълго, че бях изненадан, че килимът не се износи под краката ми.

— Успокой се, Роман. Скоро тя ще бъде до теб.

Погледнах към Влад, който се бе облегал спокойно на стената. Идеше ми да го ударя по лицето, за да излея агресията си, но знаех, че няма да е от никаква полза. Единственото, което щеше да ме накара да се чувствам добре, бе да имам Алена до себе си. Завинаги.

— Колко е часът? — изръмжах, продължавайки да крача.

— Точно петнадесет секунди откакто попита за последно. — Той потърка лицето си, показвайки ясно, че според него се държа нелепо.

— Мислиш ли, че щеше да си така спокоен, ако чакаше сестра й да дойде пред олтара с теб? — предизвиках го.

— Таби никога няма да ме накара да изгубя контрол по този начин.

Не можех да повярвам, че успя да го каже толкова спокойно. В мига, в който го изрече, избухна в смях.

— Добре, добре. Виждам какво имаш предвид. Но само още няколко минути и мъчението ти ще приключи.

Някой почука на вратата ми и аз спрях на място, докато Влад отвори. Той надникна навън, след това направи крачка назад, отваряйки вратата, за да може посетителят да влезе.

— Братовчеде!

Усмихнах се, когато видях приятеля си от детинство, който заемаше също толкова място, колкото и аз.

— Радвам се да те видя, Карим — казах му и му дадох силна мечешка прегръдка.

— Щастлив ден за теб, Роман. Ден, който се надявам скоро да изживея и аз.

Карим беше крал на собствена държава и скоро щеше да избере булката си. Като си помисля как като малки се замеряхме с кал, не

можех да си го представя женен. Но аз смятах да направя точно това. Напрежението отново се завърна и Карим го забеляза.

— Ще ви оставя насаме с Влад. Сигурен съм, че нямаш търпение да предявиш претенциите си над булката ти. — Той се ухили и ме тупна по гърба, преди да си тръгне. На вратата ме погледна и се засмя. — Обзалагаме се, дали ще успееш да изтраеш до края на церемонията, преди да замъкнеш булката си в кулата на младоженците. Не ме разочаровай, братовчеде.

Изръмжах, когато вратата се затвори, а Влад само поклати глава.

Отново започнах да крача и, сякаш след век, времето настъпи. По стара традиция, булката бе придружена от двамата си родители, докато младоженецът чакаше със свещеника, който щеше да извърши церемонията. Докато чаках, забелязах, че присъстват много гости, въпреки краткия срок на поканите. Със същия успех можеше и да са невидими, тъй като не им обръщах внимание. Погледът ми бе насочен към вратите в края на залата, докато чаках да се отворят.

Беше истинско мъчение, но най-после те се отвориха, пропускайки вътре слънчевата светлина, и Алена тръгна към мен с родителите ѝ от двете ѝ страни.

Беше облечена с дълга рокля, покриваща почти всеки милиметър от кожата ѝ. Добре. Не исках никой друг да я гледа сега, след като ми принадлежеше. Дрехата бе с дълги ръкави и висока яка. Нежният кремав материал обгръщаше тялото ѝ, подчертавайки малкия ѝ кръст и заоблените бедра. Гръдният ѝ кош бе малък, но долната част на тялото ѝ бе създадена да износи наследниците ми. Бях избрал идеалната жена, с която да създам синовете си.

Членът ми се втвърди само при вида ѝ и ми се прииска да разкъсам роклята ѝ и да потъна дълбоко в нея. Погледът ми се плъзна надолу по нея, оглеждайки слоевете плат, които криеха това, което ми принадлежеше. Можех с лекота да разкъсам роклята и мисълта за това ме накара да се усмихна.

Прозрачен тънък воал висеше пред лицето ѝ, скривайки очите ѝ от мен. Мразех го. Направих крачка напред, с намерението да го смъкна, но някой сграбчи ръката ми, спирайки ме. Когато се обърнах, видях Влад до себе си, държейки ръката ми и клатейки глава. Проклет да е.

Стиснах юмруци, но останах на място, докато Алена стигна до мен. Свещеникът изрече няколко думи, на които не обърнах никаква внимание, и най-после родителите ѝ я целунаха по бузите и ми я предадоха.

Щом поех ръката ѝ в своята, пулсът ми се успокои леко. Искях да я отвлека от всичко това, за да я имам само за себе си, но знаех, че трябва да изчакам, докато думите бъдат изречени.

Когато свещеникът започна да говори, аз отново го игнорирах и се пресегнах, махайки воала от лицето ѝ и отмятайки го назад. Искях да мога да виждам очите ѝ, когато я направя своя.

— Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал, принцесо моя — казах, докосвайки бузата ѝ.

Тя се изчерви силно и аз взех двете ѝ ръце в своите, докато чакахме.

Свещеникът не спираше да говори, но всичко, за което можех да мисля, бе какво ще правя с нея, когато се озове под мен. Какви ли звуци щеше да издава? Дали ще ме моли, докато ѝ доставям повече удоволствие отколкото някога си е представяла, че е възможно?

— Може да целунете своята принцеса — заяви свещеникът и това бе сигналът, че церемонията е приключила.

Обгърнах нежно лицето ѝ с огромните си ръце. Притиснах внимателно устни към нейните и я близнах само за кратко с езика си. Простенах в устата ѝ, когато усетих, че езикът ѝ ме близва в отговор. Това бе обещание за всичко, което щеше да последва, и не знаех колко време щях да издържа, преди да поискам да изпълни обещанието си.

Искаше ми се да я метна на рамо и да я изнеса от тук, но знаех, че тя заслужава най-красивия сватбен ден, без значение, че аз не се интересувах от него. За мен сватбата беше само средство, с което да я направя своя пред света. Но всяка принцеса трябва да изживее пълноценно този ден, за който я подготвят от самото ѝ раждане, и аз бях решен да ѝ го дам.

— Ще тръгваме ли, съпруго моя? — попитах, предлагайки ѝ ръката си, за да я поведе по пътеката.

Алена ме погледна леко шокирана, преди да кимне и да поеме ръката ми.

Пътеката бе дълга и знаех, че ни предстои да приемаме поздравления от гостите и от посланиците доста дълго време. Но

нямах намерение да пусна Алена нито за миг. Хората можеха да я поздравяват, но никой нямаше да докосва моята принцеса.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

АЛЕНА

Роман бе обвинил едната си ръка около облегалката на стола ми, а с другата сякаш не можеше да спре да ме докосва. От леки докосвания по ръката ми до сграбчване на бедрото ми под масата. Действията му бяха едновременно нежни и собственически. Дори когато се пресегна и нагласи косата на раменете ми. Той беше малко обсебен от косата ми. Няколко пъти дори го улових да я мирише.

— Косата ти ми напомня на слънцето. Надявам се дъщерите ни да имат такава коса — каза той, откъсвайки ме от мислите ми.

Обърнах се да го погледна, а тялото ми се изпълни с топлина заради сладките му думи. Той се наведе и целуна нежно устните ми, преди да се отдръпне назад. Беше очевидно, че се бори за контрол. Знаех, че иска да ме целуне по-дълбоко.

— Харесва ли ти? Винаги съм мислила, че единственото, което постига, е да ме прави по-различна от всички в семейството ми — признах аз. — Дори съм си мислила да я боядисам.

— Забранявам го. — Той не го каза като заповед, а по-скоро като шок от това, че бих искала да променя нещо в себе си. — Това беше първото нещо в теб, което привлече вниманието ми. Реших, че изглеждаш блестяща, пълна с живот. Исках това.

Отворих леко уста и погледът му веднага се стрелна към устните ми. Той се облиза, сякаш се опитваше да си спомни какъв е вкусът ми.

— Ти си толкова тъмен — признах, премествайки се по-близо до него. Не че имаше кой знае колко място помежду ни. Той вече бе дръпнал стола ми директно до неговия. Пресегнах се да погала лицето му и той се наведе към докосването ми.

— Може би затова имам нужда от твоята светлина.

— Това е невероятно сладко — усмихнах му се, а очите ми се напълниха със сълзи. Той въобще не приличаше на мъжа, какъвто смятах, че е в началото.

Изведнъж той ме вдигна, настанявайки ме в скута си.

— О, господи — зарових лице в шията му, знаейки, че лицето ми пламти. Седяхме на главната маса в залата, а празненството тъкмо бе започнало. Бях щастлива за това. Не ми допадаше идеята да станем и да танцуваме сами на дансинга. Той пък каза, че не му харесва идеята всички да ме гледат, докато танцувам облечена в сватбената си рокля. Нямах идея какво има предвид с това.

Той прокара ръка по гърба ми.

— Трябваше или да те сложа в скута си, или да те изведа от тук още сега. Не ми харесва, когато очите ти се пълнят със сълзи. Това ми причинява нещо... нещо, което не ми харесва да изпитвам.

Подсмръкнах срещу него. Плачът ми се превърна в смях и не можех да спра да се кикотя.

— Това значи, че не харесваш емоциите — едва успях да изрека думите докато се смеех, и се отдръпнах назад, за да го погледна.

Той се усмихна широко.

— Това е много по-добре. Харесва ми да чувам смеха ти.

— Как правиш това? Да бъдеш студен в единия миг, а в следващия така топъл?

— Студен ли съм с теб? Не е било умишлено. Когато съм около теб, не искам нищо друго, освен да сме заедно. Имам нужда да те направя своя. Когато си до мен, се чувствам... — Той спря, сякаш търсейки правилната дума. — ... цял.

Вълна от любов към този мъж ме заля силно и неочаквано. Бях удивена, че той, крал с вид на воин, има нужда от мен, за да се почувства цял. Опитах се да си спомня кога е бил студен към мен и осъзнах, че това никога не се е случвало. Той беше всепоглъщащ. Намеренията му винаги бяха кристално ясни. Роман ме желаше. Сега като се замислех, макар първия ден, в който се срещнахме, да ми изглеждаше като кретен, всъщност не беше. Той се тревожеше за мен. Искаше ме до себе си. Каквото и да поисках от него ми го даваше на мига. Всичко, освен това да стои далеч от мен.

Не, впечатлението, че е студен, бях добила от всичко, което бях чела за него.

— Наричат те *Стената*. — Погледнах през рамото си, оглеждайки залата пълна с хора. Забелязах как много от тях отместиха поглед щом срещнаха моя. Бе очевидно, че ни наблюдаваха. — Всички ни гледат — промърморих аз по-скоро на себе си, отколкото на него.

— Знам, че ни гледат. Точно затова те сложих в скута си. Не ми харесва, когато те зяпат.

Тогава видях някой, който разпознах... принцеса Каул. Бях я видяла на снимка с Роман. Изглеждаха така, сякаш са на среща.

— Поканил си бившата си? — попитах дрезгаво. Сигурна бях, че той има бивши, но защо би ги повикал за сватбата ни? Може би я е поканил заради кралския ѝ статус. Проклятие, той сигурно не е виждал списъка с гостите. И все пак не ми хареса да я видя тук и изведнъж се почувствах изключително собственически настроена към съпруга си. Сграбчих ризата му.

— Кой? — попита той, поглеждайки през рамото ми. — Не знам за какво говориш. Нямам бивша.

— Принцеса Каул.

— Отново ще попитам, кралице моя. Кой?

— Не знаеш ли коя е принцеса Каул? Видях те на снимка с нея от благотворителната вечеря на Рутър преди няколко месеца.

Той се усмихна на думите ми. Погледна надолу, където бях стиснала ризата му в юмрук, и усмивката му стана още по-голяма.

— Трябва да призная, харесва ми колко собственически настроена ставаш, също като мен, когато мисля за теб с друг мъж — мъж, който може да е искал ръката ти за брак.

Пуснах ризата му и понечих да се изправам от скута му, но той ме хвана и не ми позволи да мръдна.

— Не се сетих за принцеса Каул, когато изрече името ѝ, но сега си спомних, че седях до нея по време на вечерята. Тя е скучна, и дори не грухти, когато се смее. Кълна се, забравих я в мига, в който станах от масата... маса на вечеря, на която отидох сам. Винаги ходя сам. Нямам време за губене да излизам на срещи с жени, за които знам, че ще ме отегчат до смърт. — Пръстът му се плъзна по шията ми. — Е, ходех сам. Вече няма да ми се налага, кралице моя.

— Не мога да попреча на грухтенето като се смея. Опитах да не го правя, защото влудява майка ми. Малко смахната съм. Виждал си ме заедно със сестра ми и двете сме такива.

— Никога не бих поискал да се промениш. Всеки път щом изгрухтиш, се усмихвам. Двете със сестра ти сте чудесни заедно. — Той се наведе и целуна шията ми. — Толкова си нежна.

— Роман, намираме се в стая пълна с хора — напомних му задъхано. — Всички ни гледат.

— Значи ще гледат как *Стената* се сгромолясва в краката на кралицата си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

РОМАН

Изритах вратата, затваряйки я след себе си, и тръгнах към леглото, понесъл Алена на ръце.

— Ако искаш роклята ти да остане цяла, ще е най-добре да я свалиш сама. Аз няма да съм особено деликатен.

Пуснах я да стъпи на пода и направих крачка назад, за да смъкна рязко вратовръзката си.

— Веднага, кралице моя. Цяла вечер се въздържах и вече нямам нито капка самообладание. Направи го, или ще го направя аз.

Командата ми я накара да се забърза и аз започнах да смъквам дрехите си, докато тя откопча роклята си и я свали, слагайки я на един стол и внимателно подреждайки я така, че да я запази непокътната.

Когато се върна при мен, бе облечена в тънка копринена одежда, прикриваща голотата ѝ от мен. Обаче можех да видя зърната ѝ през материята.

— И това — кимнах към одеждата.

— Не съм особено привързана към нея — заяви тя, прехапвайки устната си.

Изкушаваше ме и го знаеше. Пристъпих напред, сграбчвайки предната част на дрехата с големите си юмруци, и я разкъсах от деколтето до подгъва. Тя не носеше нищо друго отдолу и прекрасното ѝ голо тяло бе на показ пред мен.

Простенах шумно и изненадах дори себе си с този звук.

— На леглото. И сложи възглавница под себе си.

Тя се обърна, предоставяйки ми гледката на закръгленото ѝ задниче, и се наложи да стисна юмруци, за да не посегна към нея. Постоянно си напомнях, че трябва да действам бавно, но трябваше да я имам. Нямаше време за любовна игра.

Когато се съблякох напълно, заставах до леглото, поглеждайки надолу към нея. Хванах члена си с две ръце и започнах да го масажирам. Той бе твърд като скала и имах нужда да освободя малко

от напрежението, преди да я направя своя, затова позволих на Алена да ме гледа, докато си доставях удоволствие.

Тя лежеше в средата на леглото, а златната ѝ коса бе разпръсната около нея. Възглавницата бе под заобленото ѝ задниче, помагаше да имам по-ясна видимост към невероятната гледка на това, което желяех. Освен това повдигаше ханша ѝ така, че семето ми да не се излее от тялото ѝ, след като я направя своя. През следващите няколко дни тя щеше да остане в тази поза. Възнамерявах да правя любов с нея само в тази поза и да я държа така, дори докато спи. Щях да я храня от ръката си, за да не бъде гладна, докато семето ми намира плодородна почва в тялото ѝ.

— Разтвори крака — наредих ѝ аз. Би трябвало да съм по-нежен, но я желяех прекалено силно. Нуждата разпалваше кръвта ми и не можех да чакам нито миг повече.

Тя направи каквото ѝ заповядах и видях меките розови гънки на женствеността ѝ. Простенах и потърках члена си, усещайки, че съм на път да свърша само докато я гледам. Тя също ме гледаше, а зениците ѝ бяха разширени от вълнение.

— Докосни се, кралице моя. Искам да видя как сладостта ти потича от тялото ти, преди да те обладая.

Тя насочи едната си трепереща ръка надолу между бедрата си и се докосна колебливо. След това внимателно докосна клитора си, преди да се предаде.

— Не ти ли харесва собственото ти докосване?

Алена поклати глава и облиза устни.

— Повече ми харесва, когато ти го правиш.

Членът ми потрепна от думите ѝ. Изгарях от желание.

— Разбира се, че е така. Защото моето докосване е обсебващо и ще е единственото, което ще познаеш в живота си. То е само за теб. — Раздвижих ръка по члена си и се почувствах така, сякаш мога да припадна от болката в слабините. — Но ти си тази, която ми позволява да я докосвам по този начин. Виждаш ли колко твърд съм за теб? Виждаш ли контрола, който упражнявах над мен? Можеш да ме накараш да сваля на колене цяла империя. Или да я управлявам.

Погледнах как ръката ѝ се насочи обратно между бедрата ѝ и тя опита повторно, описвайки леки кръгчета около клитора си, докато тялото ѝ започна да трепери от желание.

— Това е моята кралица. Покажи ми мощта, която притежаваш.

Направих крачка напред, за да видя влагата между бедрата ѝ. Тя бе готова за мен. Качих се на леглото и хванах ръката ѝ, поднасяйки я към устата си, и засмуках пръстите ѝ. След това застанах между бедрата ѝ и нагласих главичката на члена си към влажния ѝ вход. Притискайки се към девствения отвор, аз се подпрях на ръце и се наведох над нея.

Поех устните ѝ в целувка, за да освободя поне част от напрежението в тялото си. Исках я ужасно много, но щях да направя всичко по силите си да не я нараня. Когато езикът ѝ се преплете с моя, аз се тласнах напред, изпълвайки я цялата.

Тя изплака в устата ми, а аз я целунах по-силно, за да я разсея от болката. Целувахме се дълго, държейки телата си неподвижно. Но когато тя се размърда под мен, знаех, че проверява дали все още я боли.

— Перфектна, кралице моя. Ти си толкова перфектна — прошепнах до ухото ѝ. — Обичам те, Алена.

Тя обви ръце около тила ми и се вкопчи в мен.

— И аз те обичам Роман. Прави любов с мен.

Бавно направих това, което тя поиска от мен, отдръпвайки се леко, преди да се тласна отново напред, стискайки зъби, за да не свърша прекалено рано. Започнах ритмично да се отдръпвам и да се тласкам в стегнатия ѝ проход. Отне известно време, но скоро тя успяваше да поеме почти цялата дължина на члена ми.

Вътре в нея нямаше нито едно местенце, което да не успях да докосна, и сега тя ми принадлежеше. Обвих ръце около нея и я задържах срещу себе си, докато я обладавах и слушах звуците на удоволствие, които се изтръгваха от гърлото ѝ. Стиснах едната буза на задничето ѝ и хванах с другата си ръка по-здраво бедрото ѝ. Исках да я накарам да забременее още първия път, в който правим любов.

— Роман. Кралю мой, моля те. Толкова съм близо.

Пуснах задничето ѝ и преместих ръка между бедрата ѝ, за да потъркам чувствителната пъпка. Търках я, докато не спирах с ритмичните тласъци, и скоро усетих как краката ѝ се стягат около мен.

— Това е. Точно...

Думите ѝ секнаха, когато от гърлото ѝ се изтръгна вик на удоволствие. Самият звук беше достатъчен да ме изпрати през ръба.

Застинах, наслаждавайки се на пулсациите от тялото ѝ, докато свършвах в нея. Това беше най-прекрасното чувство на света и не исках да има край.

— Какво беше това? — попита Алена, сумтейки невярващо.

Колко бе прекрасна, когато издаваше този звук.

— Кое какво е, кралице моя?

— Това не беше като нищо, което някога съм си представяла.

Може ли да го направим отново?

Засмях се заедно с нея и усетих как тялото ѝ се извива под моето. Отдръпнах се леко, и след това се тласнах силно в нея. Членът ми все още бе твърд, а оргазмът ми не бе оказал никакъв ефект върху него.

— Толкова пъти, колкото поискаш, кралице моя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

АЛЕНА

Събудих се, чувайки познатото чуруликане на птица. Очите ми се отвориха рязко. Претърколих се в леглото, за да видя, че Роман го няма. Седнах и се огледах из обширната спалня, но от него нямаше и следа. Изпод вратата на банята не се прокрадваше светлина. Плъзнах се от леглото и взех ризата на Роман от пода, нахлузвайки я през глава.

Видях как дръжката на вратата се завъртя. Чух тихо изречено проклетие, и Таби отново издаде чуруликащ звук. Това бе нещо, което правихме още от деца. Когато една от нас искаше да отиде в стаята на другата, след като мама ни е наредила да си лягаме, издавахме това чуруликане, наподобяващо песен на птица. Усмихнах се и пристъпих напред, отваряйки вратата. Само след миг Таби обви ръце около кръста ми, издърпа ме от стаята и ме завлече надолу по коридора. Докато го правеше, натискаше дръжките на всяка врата, покрай която минавахме, търсейки някоя отключена.

— Какво правиш? — попитах аз.

Тя се обърна и ми изшътка. Извъртях очи и продължих да вървя след нея. Най-после тя откри отключена врата и ме издърпа в стаята, която приличаше на библиотека. Огледах се, мислейки си колко е прекрасна. Винаги бях искала да имам собствена библиотека. Дори имаше една от онези плъзгащи се стълби, които ти помагат да стигнеш до книгите на най-високия ред.

— Къде беше? — излая тя, карайки ме да откъсна поглед от книгите.

— Какво имаш предвид? Бях със съпруга си. Вчера се венчахме. Ти беше там — отвърнах, поклащайки глава.

— Това беше преди три дни! Три дни! Липсва ми сестра ми. Не успяхме да говорим за толкова много неща — изричайки думата *неща* тя повдигна няколко пъти вежди.

— Не са минали три дни.

— Напротив. — Тя сложи ръце на кръста си, правейки многозначителна физиономия.

Замислих се. Бях яла няколко пъти, бях правила любов поне дузина пъти, и със съпруга ми се бяхме къпали няколко пъти. Стаята ни бе заключена и никой не бе идвал. Имаше само няколко почуквания на вратата, но това бе за да ни съобщят, че са ни донесли храна. Завесите на прозорците бяха плътно издърпани. Материята им бе плътна и тежка, и не пропускаше никаква светлина.

Знаех защо не съм забелязала. Заради Роман. Бях така погълната от него. Безвъзвратно бях влюбена в него и последните няколко дни бяха най-прекрасните в живота ми.

— Ти си влюбена — заяви сестра ми, след като не ѝ отговорих. Тя осъзнаваше, че съм била запленена от Роман през последните няколко дни. — Буквално мога да видя сърчица на мястото на очите ти.

— Така е — признах с лекота. — Невероятно влюбена. Той е толкова по-различен от това, което мислехме. Знаем, че всичко стана много бързо, но...

— Довери ми се, не е нужно да ми обясняваш. Виждам го изписано на лицето ти. А и... — Тя вдигна ръка и забелязах огромен камък на пръста ѝ.

— О, боже мой! — Скочих към нея и двете се озовахме на земята. Прегръщайки се започнахме да се кикотим.

Когато най-после спряхме, се претърколих от нея, за да я погледна. Сграбчих ръката ѝ и вперих поглед в пръстена. Беше семпъл и много красив. Върху халката бе кацнал огромен диамант, обграден от по-малки диаманти.

— Той ли ти го избра? — попитах и тя кимна. — Толкова ти подхожда.

— Точно както твоя — каза тя и погледна пръстена ми.

Роман ми го бе сложил по време на сватбената церемония и бе абсолютно перфектен. Опал обграден от диаманти. Бил е в семейството му от векове. Почувствах се така поласкана, когато го сложи на пръста ми, и всичко, което исках, бе да го карам да се гордее, че именно аз го нося.

Таби беше бляскава и обичаше да се конти, но дълбоко в себе си мечтаеше за прост живот — къща пълна с деца и тя да търчи около тях.

Аз може да не си падах много по накити, но за мен семейството бе най-важното нещо. И пръстенът ми символизираше именно това.

— И аз съм влюбена — призна тя, повдигайки едното си рамо.

— Ще заминеш ли от тук? — попитах, изпитвайки смесени чувства. Ако се налагаше и аз бих заминала с Роман.

Тя сграбчи ръката ми и преплете пръсти с моите.

— Няма да е някъде далече. Къщата му е на около километър и половина от тук. Къщата *ни* — поправи се тя, а лицето ѝ бе озарено от огромна усмивка.

— Преди седмица замисляла ли си се, че това може да ни се случи?

— Нали... лудост е! — извика развълнувано Таби.

— Алена! — чух името си и в следващия миг вратите по коридора започнаха да се отварят.

И двете започнахме отново да се смеем, тъй като знаехме, че Роман ще започне да ме търси.

— И аз се изплъзнах на мъжа ми. Дали да не се скрием, за да им е по-трудно да ни намерят? — попита Таби, карайки ме да започна да се смея отново, което със сигурност издаде местонахождението ни.

Вратата на библиотеката се отвори рязко и Роман застана на прага. Той не каза нищо, просто тръгна към мен и ме вдигна от пода. След което ме метна на рамото си.

— Развали изненадата ми — заяви той, леко намусено.

— От къде знаеш... — опитах се да попитам, но той ме прекъсна:

— Знам всичко за теб. — Той се насочи към вратата, оставяйки сестра ми да се кикоти на пода.

— Табита, ако бях на твое място, щях да се размърдам. Влад те търси и не изглежда никак доволен.

— О, проклетие — чух сестра ми да ругае, преди Роман да затвори вратата на спалнята ни и да ме метне на леглото. Той се наведе над мен, притискайки ме под тялото си.

— Обожавам библиотеката. Прекрасна е. — Пресегнах се и сграбчих шепата от гъстата му коса.

— Напусна леглото ни — заяви той, присвивайки очи.

— Вярвам, че ти го напусна пръв — обвиних го аз, подръпвайки косата му.

— Изглежда Влад иска да се ожени колкото може по-скоро, а булката му няма да се яви на церемонията, ако не присъстваш. Писнало му е да ни чака да излезем от стаята си през последните няколко дни. Дойде да блъска на вратата ми.

— Не съм чула нищо.

— Това е, защото те изтощих.

Бузите ми пламнаха. Все още бях срамежлива, но не и както в началото. Завъртях бедра, опитвайки се да го накарам да легне по гръб, за да го възседна, но той не ми позволи. Остана загледан няколко секунди в мен с присвити очи, преди да се предаде.

— Както желае моята кралица — въздъхна той, а аз го възседнах. Обкращих кръста му и се наведох към лицето му.

— Обичам библиотеката, но по-важното е, че обичам теб.

На мига се оказах отново по гръб и се изкикотих.

— Е, това не трая дълго — заявих и се пресегнах, за да докосна бузата му.

Той се наведе и ме целуна, дълго и сладко. Обвих се около него, наслаждавайки се на нежността, с която се отнасяше с мен този гигант. Кой би си помислил, че може да бъде такъв? Той отново ни завъртя, лягайки по гръб.

— Любов моя, моя кралице. Аз съм на твоите заповеди.

— И ако ти заповядам да ми доставиш удоволствие? — попитах, повдигайки предизвикателно вежда.

Преди дори да успея да мигна, ръцете му ме обгърнаха и той ме издърпа нагоре, покривайки с уста горещия вход на тялото ми. Когато се настаних над устните му и почувствах езика му, чух звуците, които издаваше, докато удоволствието се изливаше от мен. Започнах да осъзнавам, че моят крал винаги ще прави това, което желая. И по тази причина, аз винаги ще бъда неговата принцеса.

ЕПИЛОГ

РОМАН

Десет години по-късно...

— Продължавай да ме целуваш така и много скоро ще се окажа с още едно бебе в корема — заяви Алена, изтягайки се пред мен.

Целунах тила ѝ, надолу по гръбнака ѝ, и покрай заобленото ѝ задниче, преди да разтворя краката ѝ и да заровя лице между тях.

— Но знаеш колко много се вълнувам, когато се закръглиш с детето ми.

— Дадох ти четири сина и дъщеря, Роман — възрази тя, но разтвори крака още по-широко, за да може езикът ми да вкуси сладостта ѝ.

— Нека да ти дам семето си, кралице Алена. За последен път, нека отново посея нов живот в тялото ти.

— Продължавай — простена тя, изви гръб нагоре и застана на колене, за да имам по-добър достъп.

Ближех я и я измъчвах, преди най-накрая да се изправя на колене и да застана зад нея.

— Роман — проплака тя.

— Сега ще ти дам члена си.

Тласнах се силно в нея и ерекцията ми я разтегна. Наложих се да изчакам миг, за да се приспособи, преди да се отпусне. Притиснах раменете ѝ надолу, така че горната част на тялото ѝ да лежи върху леглото. Сграбчих заоблените ѝ бедра и започнах да се тласкам ритмично. Погледнах надолу, където се свързваха телата ни, гледах как членът ми изчезва между розовите гънки на женствеността ѝ.

— Ще ми позволиш да те изпълня отново, нали, кралице моя? — казах и тя простена високо. — Ти си моя, за да те обладавам и забременявам.

Наведох се над нея, усещайки капчици пот да се стичат по гърдите ми. Тялото ѝ ме стискаше здраво, и колкото повече говорех, толкова повече се стягаше тя около мен.

— Виж се колко си перфектна. Толкова сладка и невинна. С широко разтворени бедра и женственост, която поглъща члена ми. Създадена си за мен, Алена. Създадена да бъдеш моята половинка.

— Роман! — изкрещя тя във възглавницата и усетих как оргазма преминава през тялото ѝ. Мускулите ѝ се стегнаха и след това се отпуснаха, когато вълната от горещина премина през вените ѝ.

Зарових се в нея до основата и свърших мощно. Едва не припаднах от силата на оргазма си, но успях да се задържа над нея, опирайки ръце на леглото и подпирайки гърдите си към гърба ѝ. И двамата се борехме, за да поемем дъх, докато последните струи от семето ми се изливаха в нея, но Алена бе тази, която първа наруши тишината, като се засмя.

— Винаги получаваш това, което искаш — каза тя, поглеждайки назад към мен и захапвайки леко ръката ми.

— Защото много добре знам какво желаете, кралице моя. Вчера те видях как гледаше бебешките дрешки на малката Таби. Готова си за ново бебе.

— Може би.

Тя сви рамене, но можех да го видя в очите ѝ. Познавах своята Алена по-добре от всеки друг. Само един поглед ми бе достатъчен, за да разбере, че иска още едно бебе. А аз, винаги и завинаги щях ѝ давам точно това, което желаете. Дори тя да не си го поиска сама.

— Обичам те, кралице моя — казах, целувайки рамото ѝ.

— Обичам те, кралю мой. — Тя затвори очи и се усмихна. — Благодаря ти.

Издание:

Автор: Алекса Райли

Заглавие: Неговата принцеса

Преводач: Ralna

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: новела

Националност: американска

Редактор: galileo414; desi7y; sladcheto

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10006>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.